

μιά φορά!

—Και γι' αυτό φταίω εγώ! Καλός είσαι, μά την αλήθεια!... Λοιπόν, αφού σοβ μένου ακόμα δώδεκα Ισπανικά σολδία, άς τά παίξουμε κι' αυτά και ίσως κερδίσεις εσύ!...

—Όχι! Δέν θέλω, μά την πίστι του διαβόλου, νά παίξω άλλο ζάρια μαζί σου!

—Και τί παιχνίδι, παρακαλώ; Δέν έχουμε εδώ ούτε σκάκι, ούτε τράπουλα... Έ, μήν σοβ γουστάρει τάχα νά παίξουμε μονά ή ζυγά; Πές μου το, σύντροφε.

—Θά μέ γελάσης πάλι.

—Μέ άδικείες... άντρωφε, μέ τίς ύποψίες σου!... Άλλά, στάσου... Βρήκα ένα παιχνίδι, πού νά μήν έχης σ' αυτό κανένα φόβο! φώναξε ό Τσακαλότρωπα, κυττάζοντας πρós τά επάνω.

Αυτή τή στιγμή, ακριβώς, πλησιάζανε στό γέλιο του λάκκου οι τρεις ληστές, κρατώντας τό πρώτο πτώμα κι' ό Τσακαλότρωπα, δείχνοντας τους στον συνάδελφό του, έξακολουθήσ. χαρούμενος από τήν έμπνευσι πού τούδρεθε:

—Άκου, γυϊόκα μου! "Όσο ξέρεις σύ, ξέρω κι' εγώ πόσα πτώματα θά γάρσουν, τό ένα ύστερα από τ' άλλο, εδώ μέσα. Λοιπόν, νά στοιχηματίσουμε, άν θάνατι μονά ή ζυγά.

"Όποιος τό πετύγει, θάνατι ό κερδισμένος. Ο Κροκέσος δέν μπόρεσε νά μή γελάση. Τόσο πολύ γουστόζο του φάνηκε τό παιχνίδι!

—Καλά, ξεφάνισε. Έγώ τά λέω ζυγά.

—Κι' εγώ μονά! δήλωσε ό Τσακαλότρωπα.

"Ανέβηκαν κατόπι, κάθισαν στό τελευταίο πέτρινο σκαλοπάτι του σταυρού, κι' άρχισαν νά μετρούν τά πτώματα.

III

Τό πρώτο πτώμα, πού ρίχτηκε μέσα στό λάκκο, ήταν κάποιου μοναχού, τόσο λεπτοκαμωμένου, πού έμοιαζε μέ πτώμα ντελικάτης κοπέλας. Στό λαμό ειχε μία μεγάλη πληγή, σαν περιδέραιο από κοράλλια. Τό πτώμα αυτό έπεσε στό λάκκο σε δύο κομμάτια, γιατί τό άσπιοτό χέρι, άπ' τήν άπουόνθεσι, χωρίστηκε άπ' τόν άμο!...

—Ένας! φώναξε τότε ό Κροκέσος.

—Ένας! επανέλαθε κι' ό Τσακαλότρωπα.

Οι τρεις συνάδελφοί τους άνέβηκαν πάλι πρós τό σωρό τών πτωμάτων και έσαναγύρισαν, ακολουθούμενοι άπό περισσότερα κοράκια.

Τό δεύτερο πτώμα, άνηκε σ' έναν καλόγερο κοιλαρά. Ήταν παραφουσκωμένο και γεμάτο μαύρα σημάδια "Όταν άκούστηκε τό πέσιμο του, άπ' τό βάθος του λάκκου, άνέθηκε άμέσως μία μυρουδιά άνυπόφορη, σαν ν' άνοιξε κάποια καταθόβρα!

—Δυσ! φώναξε ό Κροκέσος.

—Δυσ! φώναξε κι' ό Τσακαλότρωπα.

Τό τρίτο πτώμα άνηκε σ' έναν καλόγερο, τόσο μακρό και τόσο άδύνατο, ώστε τά κόκκαλα του φαινότουσαν κάτω άπ' τήν ξεσηγιόμενη έπιδερμίδα του. Μόλις έπεσε τό πτώμα αυτό, άκούστηκε ένας κρότος όμοιος μέ τό σπάσιμο έερών κλασιών!

—Τρεις! έπε το Κροκέσος.

—Τρεις! έπε κι' ό Τσακαλότρωπα.

Οι τρεις ληστές έφεραν κατόπι και άλλο πτώμα, και άλλα άκόμη, τά όποια οι δύο παίχτες μετρούσαν φωναχτά. Τέσσερες, πέντε, έξη, έφτά, όγτώ, έννιά, δέκα!...

"Άρχισε νά νυχτώνη πιά κι' οι δύο ληστές μόλις διακρίνανε τά πτώματα. Μετρούσαν άμως, μη δίνοντας καμιά σημασία στην άνυπόφορη βρώμα πούβγαίνει από τόν κοινό εκείνο τάφο: "Έντεκα! Δώδεκα!... Δεκατρείς! Δεκατέσσερες! Μετρούσαν τώρα μέ περισσότερη άγωνία, γιατί καθέναν τους λογάριάζε τους πλησιάζε τό τέλος, πού θά τούδινε τό κέρδος ή τή χασούρα.

—Δεκαπέντε!... Δεκάξη!... Λεκαεφτά!...

"Η άγωνία τους μεγάλωνε όλοένα και πιο πολύ.

—Δεκαοχτώ!... Δεκαεννιά!... Είκοσι!

Σέ κάθε καινούργιο πτώμα πού έφτανε οι τρεις ληστές, ή συνοδεία τών κορακιών, πληθύνανε και γινόταν πιο άπληστη, μά οι παίχτες δέν τό πρόσεγαν αυτό. Ήσαν όλόμυχα άφοσιωμένοι στην έλπιδα και τό φόβο του στοιχήματος.

—Είκοσι ένας! Είκοσι δύο!... Είκοσι τρείς!...

Τό τελευταίο πτώμα, τό είκοστό τέταρτο, ήταν κάποιου γέρου, μέ μαλλιά άσπρα. Κι' ήταν τό τελευταίο, γιατί άκούστηκε τό «ούψ!» τών ληστών, τό έπιφάνημα πού άφήνει ό άνθρωπος, ύστερα από κάθε δυσάρεστη δουλειά.

—Είκοσι τέσσερες!... Ζυγά!

Κέρδισα! φώναξε ό Κροκέσος, χτυπώντας τά χέρια του άπό χαρά.

Ο Τσακαλότρωπας αυτή τή φορά δέν έθγαλε μιλιδιά. Σώπαυε. Μιά λίσσα τόν κατέρωγε. Είχε χάσει κι' όφειλε νά δώση τά δώδεκα Ισπανικά σολδία!... Μά νά τά χάση σ' ένα παιχνίδι, πού ό θβιος επένθησε! Νά εφεύ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Εδώ και είκοσι χρόνια, ένας Άλσατός, όνομαζόμενος Μείνερ, κατελήφθη έξαφνα κάποια μέρα από μανία άνθρωποκτονίας. Τό πρωτό τής ημέρας εκείνης, πριν φύγει για τήν δουλειά του, φώναξε τή γυναίκα του και τής ζήτησε ένα φιλι.

"Ανύποπτη εκείνη, άν και παραξενεμένη κάπως από τήν άνυνησιτη αυτή τρυφερότητα του αυζόγου της, τόν πλησίασε δελά και του πρόσφερε τά χείλη της. Καθώς όμως εκείνος έτοιμαζόταν νά τήν φιλήση, άρπαξε ξεφανα ένα μαχαίρι από τό τραπέζι, πού ήταν πλάι του και μέ άσπρασια τάχιστα τής τώχωσε μέ όλη του τή δύναμι στό στόμα!

"Η δυστυχισμένη γυναίκα σωριάστηκε άμέσως κάτω, κι' έπειτα από λίγο πέθανε από τήν αίμορραγία.

Μοναδική μάρτυς του φρικώδους αυτού έγκλήματος, ήταν ή μικρή κόρη του παράφρονος κακούργου και του θύματος, ένα κοριτσάκι 12 χρονών. "Η άσπασία αυτή σκηνή, προκάλεσε τέτοια έπίδρασι στό νευρικό τής σύστημα, ώστε, μολονότι πέρρασαν πολλά χρόνια από τότε, όταν παντρεύτηκε τελευταία, δέν δέχτηκε μέ κανένα τρόπο και λόγο νά τήν φιλήση ό άνδρας της. Τήν πρώτη δέ και τελευταία φορά, πού έκείνος επεχείρησε νά τή φιλήση, ή νεαρή γυναίκα έπεσε τις σιδησής της και λίγο έλειψε νά πεθάνη άπό άσυγκο τή-καδοσία.

Στήν Άμερική, γίνεται πολύς θόρυβος τελευταία. "Ενα παιδί-φαινόμενο, τό όποιο εινε τελείως χειρουργός!

Τό παιδί αυτό, ηλικίας μόλις πέντε χρονών, όνομαζεται Ουγκο Φόγκ, και κατάγεται από γονείς Ουγγρους. "Από τήν κοίνα ακόμα, σποιδάζε... ανατομία, παίζοντας μέ... ανθρώπινα κόκκαλα, όπως άλλα παιδιά συνομηλικά του, παίζουν μέ τά παιχνίδια τους.

"Η μόνη διασκεδάσις του μικρού Ουγκο εινε νά επικέπτεται τά χειρουργικά εργαστήρια τής πόλεως Μείν, όπου κατοικεί, και νά παρακολουθή τις έγχειρήσεις, μαζί μέ τόν πατέρα του, ό όποιος εινε κι' αυτός πολύ καλός χειρουργός. Τελευταία μάλιστα παραστάθηκε σε μερικές έγχειρήσεις ως βοηθός του πατέρα του.

"Ενα άλλο παιδί στην Ίταλία, ό Βίκτωρ Ριγκέττι, σέ ηλικία 10 χρονών, άπέκτησε φήμη πολύ καλού γλύπτου. Τό θαυμαστό αυτό παιδί, δέν ήταν ακόμα όποτε έξη χρονών, όταν μ' επιτυχία πρωτοφανή για τήν ηλικία του, τελείωσε την προτομή του πατέρα του.

Τό τελευταίο έργο του μικρού Ριγκέττι, εινε μία «Μαντόνα», ή όποια θεωρείται από τους τεχνολόγους ως άριστογεννηματική. Σήμερα ό Ριγκέττι εινε ηλικίας 19 χρονών.

Στις Ίνδίες, ή εισόδος σ'τά θέατρα εινε τελείως έλευθερά. "Η συλαία σηκώνεται στις 9 τό βράδυ και πέφτει στις... 5 τό πρωτό.

Τήν ώρα αυτή γίνεται τό πρώτο διάλειμμα!

Γιά νά παρασταθή ένα δράμα, άπαιτούνται έφτά μέρνυχτα!

Οι θεαταί, οι όποιοι θάχουν τόν ήρωισμό νά παρακολοθήσουν τήν παράστασι ως τό τέλος, πρέπει άπαραιτήτως νά πάρουν μαζί τους και τά κρεβάτια, για νά τό ρίχνουν στόν ύπνο κατά τά διαλείμματα.

ρη ένα παιχνίδι πού τόν κατέστρεψε! "Α! Ήταν άχώνευτο αυτό. Καί τό χειρότερο—αυτό πού τόν άνασε, τόν κόρσινε και τόν έκανε θηρίο πού διψάει αίμα—ήταν πού δέν μπορούσε ν' άμφισπότηση τή νομιμότητα του παιχνιδιού. Είκοσι και τέσσερα πτώματα ήσαν μέσα στό λάκκο! Ναι, είκοσι και τέσσερα... Έπρεπε, λοιπόν, νά πληρωσό, αφού έχασε!...

Τά χείλη του Τσακαλότρωπα έτρεμαν άπό τό κακό του και τά βλέμματά του σπιθάζανε άγρια! "Αξαφνα ζως χαμογέλασε άσπασία. Τράβηξε τό κοντομαχαίρο του και μέ μία άσπρασια κίνησι, τό θύβισε ως πέρα στην κοιλιά του συμπαίχτη του Κροκέσου, ξεπλώνοντας τον κάτω, νεκρό!

—Είκοσι πέντε! Μονά!... Κέρδισα! φώναξε άμέσως ό Τσακαλότρωπας, ξεπλώντας σ' ένα τρομερό κι' άσπαιο γέλιο. Κατόπι, αφού πήρε τά δώδεκα σολδία άπ' τό νεκρό συνά-

δέλφο του, κλώπησε τό πτώμα του Κροκέσου τό άφησε νά πέση πάνω σ'τά άλλα πτώματα και

έφυγε μέσα σ'τά σκοτάδια, κουνουζώντας μέσα στη γούφα του τά χρυσά νομίσματα, ενώ τά κοράκια άρχισαν νά πετοδν πάλι πάνω άπό τά πτώματα, κρόζοντας άγρια, πένιμια, πειναλέα!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικά τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας δολοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών εφημεριδών και περιοδικών. "Ημερολόγια, Καζαρμιάς, μονόφυλλα, φωτογραφίες Ιστορικών προσώπων και εικόνες διάφορες. "Απευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικό «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.